

Колко любови имате през живота си?

Колко хора може да наречете свои? В този свят има всякакви видове любов и не всички, но повечето, са красиви. Някои са стари, някои благородни, някои смели. Други са срамни и нерешителни и ви правят такива по асоциация. Някои са като тих шепот в тъмна нощ, някои са влудяващи. Някои не могат да бъдат пренебрегнати – те бавно тлеят във вас, никога не загасват напълно, но вие сте твърде уплашени, за да се осмелите да раздухате този пламък. Някои любови се преструват, че не чувствате, дори когато можете, дори когато знаете, че не е така, дори когато това е първото нещо, за което мислите сутрин, дори когато е като клечка кибрит в тъмната стая на сърцето ви – защото да обичате така, както обичате него, е мъчителна любов, която пълни джобовете ви с камъни и с меланхолия очите ви и ако времето изобщо ви е научило на нещо, то е, че всичко това е без значение. Каквото и да стане, вие ще го обичате завинаги.

ЕДНО

МАГНОЛИЯ

– Това ми харесва.

Той подръпва роклята ми и застава зад мен. Черни джинси *Трашър* на *Амири* (очевидно с нарочно раздрани колене), черни кецове *Ванс* и черно-бяла тениска *Живанши* с реглан ръкав.

Гледам отражението си в огледалото. Накланям глава, присвивам очи и се преструвам, че съм единственото момиче, което е било тук напоследък. Уверявам се, че верижката с неговия монограм е скрита на място, където само аз и евентуално той ще може по-късно да види, след това пригласявам облата яка *Питър Пан* на сатенената, жакардова рокля на цветя в червено, синьо и бяло.

– *Миу Миу* – казвам му, когато улавям погледа му в огледалото.

Обичам очите му.

Той хладно кима.

– Миналата седмица спях с една манекенка на *Миу Миу*.

Мразя очите му. Поглеждам го гневно, преглъщам тежко, за да запазя самообладание, преди да се усмихна безгрижно.

– Изобщо не ми пука.

Известно време се гледаме втренчено и за миг не само мразя очите му, но и всичко в него – заради това, че ме познава така, както ме познава, че долавя истината зад всичко, което казвам, че се държи така единствено и само с мен. Той вдига рамене с безразличие.

Той – това е Би Джей Балънтайн, моят първи... всъщност всичко. Любов, време, мъка. Той е момчето със златната коса и

златните очи, макар косата му да е кестенява, а очите – зелени, най-красивото момче в цял Лондон, както казват – и вероятно и аз ще го потвърдя. В добрите му дни. Но защо ви обяснявам всичко това? Вие вече знаете кой е.

– Знам, че не ти пука.

Той разсеяно прокарва език по зъбите си. Прави го когато е раздразнен, и виждам, че е раздразнен, но това трае само една секунда, защото очите му омекват, както винаги става, когато съм около него.

– По онова време ти имаше гадже, Паркс.

Той търси очите ми, но аз не мога да му позволя да ги намери, защото искам да го накарам да мисли, че трябва да се постарее, за да заслужи вниманието ми.

– Точно така – примигвам, докато повтарям: – Не ми пука.

– Да – въздъхва той и се преструва на отегчен. – Вдигаме щита, нали? – промърморва под нос.

Това е нещо, което момчетата си казват, когато виждат сърцето ми да изстива.

Той ме поглежда отново, защото знае, че лъжа, и очите ни се вкопчват в мъртва хватка.

Липсваш ми, примигвам аз с морзовата азбука.

Още те обичам, говорят извитите надолу ъгли на съвършената му уста.

С доста плътна горна устна, сякаш винаги ужилена от пчели. Някога той жонглираше с цялото ми сърце с тази устна.

– И все пак кога?

Питам аз, завъртам се на токчета, заставам с лице към него и сграбчвам китката му, за да закопчея ръкавите на черното му дънково яке, също на *Амири*, без негово разрешение. Усещам очите му върху себе си, как ме гледа, чака и аз да го погледна и когато го правя, болката ме пронизва право в гърдите, както става винаги, когато очите ни се срещат. Рибата, върната във водата. Болезнено облекчение.

– Какво? – пита Бийдж със смръщени вежди, докато ме гледа отблизо.

Подръпвам якето му в средата, като се опитвам да реша дали изглежда по-добре закопчано, или не. Закопчavam го догоре. Той накланя глава и продължава да търси очите ми и когато аз не го поглеждам, повдига брадичката ми с палец и показалец.

Физическото разстояние помежду ни е незначително, но някак си там избуява гора. Борове от грешки, толкова високи, че не можем да погледнем над тях, и реки от думи, които не сме изrekli, толкова широки, че не можем да ги заобиколим. Не сме и на сантиметър оттам, където сме мислили, че можем да бъдем; напълно извън координатната система сме и за минута се чувствам изгубена и самотна, но аз съм изгубена и самотна с него.

– Просто се питах, това е всичко.

Мигам бързо. Това ми помага да загърбя спомените. Разкопчavam копчетата.

– Защото беше с мен почти цялата минала седмица, така че наистина не знам кога си имал време да се чукаш с някакво много, много бяло момиче, чиито очи несъмнено са прекалено раздалечени.

Той ми се подсмивва отвисоко, развеселен. Висок – такъв е Би Джей Балънтайн. Метър и деветдесет.

– Какво? – невинно свивам рамене. – Призрачно бял таласъм с разфокусиран поглед безспорно се вписва в естетиката на Фабио Замбернарди.

Би Джей потиска усмивката си.

– Имаше си гадже, Паркс – повтаря ми отново той, а аз не му обръщам внимание, защото не става въпрос за това.

Закопчavam якето.

– Но все пак бях с теб почти през цялото време, така че буквално не разбирам кога...

– Искаш ли да споделя графика си с теб?

– Твоят секс график? – питам аз остро, но се чудя дали да не кажа *да* за всеки случай, защото може би ще е удобно да го имам, за да реша кои нощи от седмицата да си измия косата и

също да знам къде се намира в даден момент, което искам да знам винаги, но не мога – при никакви обстоятелства – да си призная, така че просто го поглеждам.

Очите му се присвиват.

– Нямам секс график.

Поглеждам го.

– Е, със сигурност нямаш работен график...

– Имам работа.

Той завърта очи.

– Каква – да си събличаш ризата за клуба на твоите фенки в Инстаграм?

Разтърква врата си отзад, докато смутено се усмихва.

– Просто се опитвам да си плащам сметките. – Игриво вдига рамене. – Не всички разполагаме със състояние от 800 милиона, Паркс.

– Така е, така е – съгласявам се аз. – Кажете ми, какво стана с онзи малък остров, който семейството ти притежава по крайбрежието на Гренада...

Той облизва долната си устна и се усмихва.

– Като казваш малък...

– По-малък от моя – прекъсвам го и той се размива.

Оглежда ме от горе до долу, а очите му бавно се местят по мен, както навремето правеха ръцете му – рязко ме поема с дъха си и чувствено ме издишва – и отнема поглед от мен към себе си в огледалото. Прокарва ръка през косата си.

– Какво решихме за копчетата?

Отново ги разкопчавам и той поглежда надолу към мен, а по устните му играе усмивка.

– Винаги се опитваш да ме съблечеш.

Завъртам очи, но страните ми порозовяват.

– Ще ти се.

Измъквам небесносинята си чанта от набук *Льо Чикито* от *Жакмюс* от четвъртия рафт на шкафа ми с чанти.

– Наистина ми се иска – съгласява се той, след това ме оглежда. – Имаш ли някое копче, което трябва да разкопчея?

ДВЕ

БИ ДЖЕЙ

Баща ми ще се побърка. Репутацията на един мъж е всичко, казва той. Може би защото неговата е добра. Не знам каква е моята репутация тези дни, но съм сигурен, че едва ли баща ми ще се хвали с нея.

– Пак ли си се бил, Би Джей? – ще каже той.

Аз няма да кажа нищо и ще завъртя очи.

– В колко битки ще участваш, преди да разбереш, че е станало прекалено късно? Изгуби Магнолия преди много време.

Това ще ми каже той утре сутринта.

Вероятно по гласовата поща, защото няма да се прибера у дома тази нощ.

Не знам откъде знае, че аз съм изгубил Магнолия, а не че тя ме е загубила – но е прав. Той не знае, че е прав; просто предполага, че е прав, което всъщност е досадно, по дяволите, защото наистина е прав. Обаче съм свикнал. Свикнал съм с неговата правота и с дългите съобщения в гласовата поща, изпълнени с непоискани мъдрости, които в моя случай пилее нахалост, но все пак ги споделя с мен. Мисля, че е искал да съм различен. Да бъде по-добър, или някаква такава глупост. Паркс твърди, че не е вярно, че на родителите ми им харесва да съм глупав – така е, но това не означава, че моят баща не би искал да съм по-добър човек.

Искам да кажа, майната му – дори аз искам да съм по-добър човек.

Онова гласово съобщение, което ще ми остави, е същото, което ми оставя след всяко сбиване заради нея. Обаче са мно-

го привързани към Паркс. Това е важното – не само защото я обичам и е такава, каквата е, но защото тя е моето семейство. Всички те са мое семейство. Пансионите причиняват нещо такова – карат те да си създадеш свое семейство – и независимо дали я обичам, или не, тя е моя.

И честно казано, знаете ли какво? От всички тъпи поводи, заради които съм се бил през годините, това, че бившият пръч на Паркс обяви на всеослушание в Дорчестър, че тя обичала чепа му, е също толкова основателен, колкото всеки друг.

В известен смисъл дори не съм се бил с него.

За *ЕлЕмСи* и *Лууз Липс* това няма значение; те ще си напишат материалите сякаш е станало.

Паркс каза, че ще се обади на Ричард Денън на сутринта, за да спре публикацията в *Татлър*.

Колата спира пред дома ѝ в Холанд Парк.

Скромна малка къща с десет стаи в Холанд Парк, чух я как го описва на някого миналата седмица. *Има вътрешен басейн, но не и външен, което е срамно, но се оправяме някак*, заяви тя тържествено на продавачката в магазина, която изобщо не я бе попитала къде живее. Минаваме през онези тежки, черни порти на входа, до които съм я целувал милион пъти, и не мога да устоя – онова, което тази къща ми причинява – любил съм я във всеки неин ъгъл. Разсъбличал съм я във всяка стая. Къщата ме превръща в шибано мекотело. Носталгия от стероиди и тонове хормони, когато застава в това преддверие – вечни спомени, как тя слиза по извитото мраморно стълбище сърцето ми е в гърлото, нейното – в ръката ми...

Да обичаш някого така, както аз я обичам, малко те прецаква. Да оплескаш нещата по начина, по който аз ги оплесках, също те прецаква.

Тя много тихо и много бавно затваря входната врата, притиснала показалец до устните си, и ми шътка беззвучно.

– Защо ми шъткаш? – прошепвам ѝ, а устата ми е по-близо до ухото ѝ, отколкото е необходимо, но точно там, където искам.

– Защото ако събудим Марсили, тя ще ми се разкрещи, за-
дето съм те довела вкъщи...

– А, да.

Кимам, сякаш това не е удар в корема – най-важният възра-
стен в живота на Паркс ме смята за боклук. Ужасяващ дре-
босък, тази Марсили Маккилин. Нейната дейка, гувернантка,
пазител – каквото и да кажете, тя е била такава за Паркс. Била
е с нея от първия миг, може би буквално я е извадила от утро-
бата на майка ѝ, доколкото разбирам. Тя присъства на всяка
семейна снимка, онзи родител, какъвто нейните родители не
са били. Червена коса, метър и петдесет и пет висока, хубаво
лице, но винаги смръщено – поне към мен. Навремето Марс бе
най-голямата ми почитателка, но сега вероятно кади с тамян
всяка стая, от която излиза.

– И защото ако майка ми те види, вероятно ще се опита да
те яхне, или нещо подобно. Не знам.

Магнолия завърта очи, а аз се подсмиввам. Най-вече за-
щото това е шега, и донякъде – защото не е.

Не е обикновена майка тази Ари Паркс. Дизайнерката на
чанти.

Страхотно забавна, доста освободена, винаги смяташе за
много мило да ме завари, пхнал ръка под полата на дъщеря ѝ,
изобщо не ни опяваше, когато ни заловеше с дрога като тий-
нейджъри (и понякога се присъединяваше към нас). Основното
ѝ достойнство, що се отнася до мен, е, че продължава да бъде
моят най-голям фен, независимо от прегрешенията ми.

– Къде е баща ти? – оглеждам се наоколо.

Обичам усещането да съм сам с нея в тази къща.

Имам чувството, че отново сме деца и скришом се промък-
ваме вътре, след като скришом сме се изнизали навън.

– В Атланта – тя свива рамене. – Връща се утре сутрин.

Нейният баща – искам да кажа, нали знаете кой е баща
ѝ. Харли Паркс? Продуцентът? Тринайсет награди *Грами* за
последните двайсет години и около трийсет и пет номинации.
Този мъж е шибана легенда. Плашещо е някак.

Знаете ли какво е да ходиш с дъщерята на голям, широкоплещест чернокож, който има телефона на Фифти Сент на спийд дайъл? Голям стрес, пичове – това ще ви кажа.

Прекарах седемнайсетия ѝ рожден ден на нокти, защото съм почти сигурен, че баща ѝ бе казал на Кендрик Ламар и на Травис Скот да ме обуздаят и да ме държат под око. Паркс се опитваше да ме опипва при всеки удобен случай, защото става много палава, когато си пийне, и аз трябваше да я отблъсквам, така че тя започна да се заяжда с мен, а те го сметнаха за забавно – наистина ужасна вечер.

Честно казано, радвам се, че баща ѝ го няма – ако двамата с Паркс го правехме, щях да го направя в неговото легло за отмъщение, но ние не го правим, така че просто ще заспя в леглото ѝ, както така или иначе правя през повечето вечери.

Пак е някакво отмъщение, както предполагам.

Когато отивам в стаята ѝ, свалям ризата си и тръгвам право към банята. Тя е маниакална по отношение на душове и чаршафите. Не мога да си легна, без да взема душ.

Знаете ли колко е гадно това правило, когато си пиан? Направо непоносимо. Сигурно милион пъти сме се карали за това и никога не съм печелил.

Тя влиза в банята, докато се къпя. Взема четката си за зъби и се завърта на малкото си босо краче, докато ме гледа. Само от кръста нагоре, долната половина е закрыта от стена, покритата с плочки, през която не се вижда нищо и която всеки ден си пожелавам да я няма, и знам какво си мислите – какво, по дяволите? Странно е. Знам, че сме странни.

Обаче съм влюбен в нея. И щом това е единственият начин, по който тя ми позволява да я имам, тогава майната му – ще потъна заедно с кораба.

– Искаш ли да се присъединиш? – питам, колкото да вдигна мизата.

– Би Джей – изръмжава тя, но прозвучава тъпо.

Очите ѝ проблясват с престорено раздражение, но страните ѝ почервяват. Извърща се, поглежда се в огледалото и се суети с лицето си, което няма нужда от суетене.